

„Hm... Ako to asi vyzeralo, keď si bol viditeľný, Ježišu... Keď sa ťa mohli dotknúť, oprieť sa o teba, pozeráť ti do očí, počúvať ťa svojimi skutočnými ušami, spievať, pracovať a smiať sa s tebou, kráčať vedľa teba, pozeráť sa ako spíš. Mali istotu, že ich nikdy nezraníš, nezradíš, neoklameš - vždy čestný, veľkodušný, čistý... Čo by som všetko dal za to, aby som ťa takého mohol stretnúť, aby si žil vedľa mňa ako môj priateľ z mäsa a kostí? Vieš, dnes je málo takých priateľov, ktorí sa ti aspoň trochu podobajú, nikto nie je taký ako ty... Každý z ľudí je nedokonalý... Každý má svoje chyby, svoje nedokonalosti. Len ty jediný si dokonalý vo svojej vernosti, trpezlivosti, odvahe, vyrovnanosti a добрote. Ty by si ma nikdy neodsúdil za veci, ktorým ani ja sám v sebe nerozumiem, ty by si mi úplne rozumel. Stačilo by pár slov a vedel by si, čo ti chcem povedať, nie ako niektorí, ktorým chcem niečo vysvetliť a stále triafajú vedľa, nepochopia, a tak odsúdia, odpíšu, zavrhnú. Takí sme my, ľudia, Ježišu. Obdivujem ťa, že ty chceš, že ešte stále máš záujem o priateľstvo s každým z nás... Ale možno by sme sa zmenili, keby si kráčal ako vtedy s apoštolmi vedľa nás... Tak ako si zmenil aj ich...“ Moje myšlienky prehlušil zvuk organu a spev veriacich, keď som otvoril dvere nášho kostola a po roku v Anglicku prvýkrát vstúpil dovnútra. Práve začala sv. omša. Posadil som sa na svoje miestečko.

„Vitajte milí bratia a sestry pri našom Pánovi...“ – prekvapil ma zrazu milými slovami neznámy kňaz. Nie som zvyknutý na také príjemné privítanie od kňaza. Väčšinou je to naháňanie sa omšou typu: „Kto skôr skončí omšu? Ja alebo môj kaplán?“ Alebo od kňaza pred sebou cítim, že cez navonok vyslovené hlboké slová premenenia, ktoré vyslovil kedysi Ježiš v hlbokom sebaodovzdaní, presvitá jeho vnútorný nezáujem. Hoci hovorí nádherné slová, nehovorí ich zo srdca, tak ako Kristus, ale akosi z rýchlika, úradne. Tento kňaz bol však iný – žiarilo z neho

niečo, čo ma presviedčalo, že hovorí z plnosti srdca, a hlavne bolo v jeho slovách cítiť pôsobenie Ducha. Ani v kázni nehovoril nejaké nové veci, naopak – hovoril veci, ktoré som už dávno vedel, ale teraz som ich pochopil nanovo. Znovu ich oprášil a vytiahol spod nánosu rokov mojich starostí a pomohol mi objaviť nanovo ich silu. „Niekde vnútri cítim, že ku mne cez neho prehováraš ty sám, Ježišu. Jeho slová sa dotýkajú môjho srdca tak, ako kedysi tvoje slová poslucháčov: ‘Hovorí ako ten, čo má moc. Nie ako zákonníci.’ Má tvojho Ducha.“ – vyšlo z mojej mysle počas prípravy obetných darov. Ale to už ma upútal jeho pohľad – vznešený, plný úcty a obrovskej radosti zmiešanej s posvätnou bázňou voči tajomstvu, ktoré ho obklopovalo. Slová piesne vďaka nečítal. Cítil som, ako ich hovorí priamo samému Bohu, akoby ho videl priamo pred sebou. Vo chvíli premenenia ma svojím postojom, farbou hlasu a pre-cí-te-ním slov premenenia úplne vtiahol do Ježišovej prítomnosti, ktorú som tak často prehliadal pri kňazoch, ktorí tieto najvznešenejšie slová vyslovovali nedbalo, v pospechu. „Teraz sa cítim, Ježišu, ako apoštol vo večeradle, ako jeden z davu pod tvojím krížom. Som tam... a ty si tu.“ Vydralo sa z môjho srdca pri pozdvihovaní hostie. „Cítim, Ježišu, ako steká po tvojich ramenách krv zo všetkých tvojich rán a jej kvapky vietor odfukuje na moju tvár...“ Prekvapujú ma tieto obrazy – nikdy som to tak neprežíval. „Ako víťazoslávne ten kňaz dvíha kalich do výšky. Prikladá ho k tvojej rane na boku, Ježišu, a pozerá na teba s takou láskou... Ani ženícha som nevidel takto pozeráť na mladuchu prichádzajúcu k oltáru... Skláňam sa na kolená pred láskou, ktorú si schopný vyvolať v srdci tebe celkom oddaného človeka...“ Neviem, ako dlho som zostal v tom úctivom úklone. Prebrali ma až na slová: „Hľa, Baránok Boží, ktorý sníma hriechy sveta, blažení tí...“ Ach áno, blažení... „Ako to, že som Ťa, Ježišu, nikdy takto nevidel v rukách kňaza ako teraz, tak reálne, skutočne prítomného, až cítim jemný dotyk tvojich rúk na mojej tvári. Toľko svätých omší len tak preflákaných v nesústreďenosti... Toľko milostí, o ktoré som prišiel... Ale pri tomto kňazovi to ide akosi samo, Ježišu, akoby to bolo niečo úplne prirodzené a všetkým jasné. Niet o čom diskutovať... viem to, cítim to.“

Chvíľu som pozoroval, ako rozdával sv. prijímanie. Každému podával Ježišovo telo. Aj mne podával Ježiša dôstojne s nežnosťou matky, ktorá ukladá svoje dieťa, aby si odpočinulo, so žiarivými očami futbalistu, ktorý ukazuje svoju trofej na obdiv.

„Prežil som s tebou, Ježiš môj, naozaj hlbokú intímnu chvíľu ako nikdy pred tým. A to všetko len vďaka prístupu toho kňaza. Kedysi som si myslel, že je jedno, aký kňaz slúži pri tvojom oltári, jednoducho naň prichádzaš a hotovo. Teraz si uvedomujem, že to je síce pravda, ty prichádzaš, ale moje srdce často nedokáže preraziť rutinu kňaza, strhne ma so sebou a pre jeho rýchlosť si nestihnem uvedomiť teba. O toľko milostí prichádzam! Ach, môj Bože, keby bolo viac takých kňazov ako je tento!“ To už ale vychádzam s ostatnými von z kostola. Vidím svoju babku, ako pomaličky cupitá z kostola dolu briežkom. Pribehnem k nej a s nedočkavosťou vyhrknem: „Babka, čo to bolo za kňaza?“ „Náš nový pán farár. Jój, Jurko môj, veď to je chodiaci Ježiš Kristus! Vieš, vždy vyjde pred kostol a porozpráva sa nielen s mladými ale aj s nami starými, nielen s bohatými ale aj s chudobnými, aj s tými, ktorých všetci odcudzujú. Na každého má čas...“ Hm, chodiaci Ježiš Kristus - tak takéto vyznamenanie by som chcel raz počuť z úst ľudí okolo seba. Ťahá ma to späť pred kostol, stretnúť ho: „Tak predsa nemusím smútiť, Ježišu, že Ťa už v tele nevidím, nepocítim... Jasne som počul - kráčaš medzi nami. A na každého máš čas...“